

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: H. T. C., nar. X,
státní příslušnost X,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1,
331 65
Tis u Blatna

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 9. 6. 2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2021,
č. j. OAM-69/LE-BA02-VL18-PS-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, Odbory azylové a migrační politiky ze dne 3. 6. 2021, č. j. OAM-69/LE-BA02-VL18-PS-2021, které nabylo právní moci dne 7. 6. 2021, byl žalobce zajištěn ve smyslu ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“), přičemž doba jeho zajištění byla stanovena do 20. 9. 2021.
2. Vzhledem ke všem okolnostem případu je žalobce toho názoru, že napadeným rozhodnutím byl omezen na svých právech, a proto využívá možnost soudního přezkumu. Toto rozhodnutí je napadáno v celém rozsahu výroku, kdy žalobními body ve smyslu ust. § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*soudní řád správní*“), žalobce uvádí porušení:
 - § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, když nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v nezbytném rozsahu, ve spojení s § 2 odst. 1 a 4 správního řádu, když je jeho rozhodnutí v rozporu s právními předpisy a neodpovídá okolnostem daného případu;
 - § 68 odst. 3 správního řádu, neboť nejsou patrné úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí, pokud jde o nevyužití zvláštních opatření;
 - § 47 zákona o azylu, neboť v případě žalobce je možné použít zvláštní opatření dle tohoto ustanovení;a dále dle textu.
3. Podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je zajištění možné, pokud i) nelze uplatnit zvláštní opatření, ii) žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a iii) existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění (...). Žalobce je toho názoru, že v jeho případě je naplněna pouze ta podmínka, že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců. Žalobce se domnívá, že v jeho případě mělo být uplatněno zvláštní opatření podle ustanovení § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany se osobně hlásit Ministerstvu vnitra ČR ve stanovené době.
4. Jak vyplývá z citovaného ustanovení, uplatnění institutu povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců je vázáno na splnění několika zákonných podmínek. V daném případě je to prokázání splnění podmínky, že nelze účinně uplatnit zvláštní opatření a žadatel by musel podat žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdrzet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žalobce je však přesvědčen, že v tomto případě žalovaný pochybil.
5. Pokud se jedná o prvou podmínku uplatnění institutu povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, tehdy že „nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření“, žalobce uvádí následující:
6. Žalovaný správní orgán vůbec nezvažoval alternativy k povinnosti setrvat v ZZC Balková v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně např. možnosti přemístění do otevřeného pobytového střediska nebo hlášeného místa pobytu. Vzhledem k tomu, jakým způsobem žalovaný správní orgán postupoval, a tudíž se vůbec nezabýval první podmínkou zajištění žadatele o mezinárodní ochranu, zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

7. Žalobce přitom má na území ČR stálou adresu, na které fakticky pobývá, neboť zde byl zastižen policií při pobytové kontrole dne 25. 5. 2021. Jedná se o adresu: X. Rozhodnutí žalovaného ovšem neobsahuje ani zmínku o této skutečnosti ve vztahu k možnosti uplatnění zvláštního opatření, kterým je možnost dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy aby žalobce mohl pobývat v průběhu řízení o mezinárodní ochraně na adrese výše zmíněné a žalovanému by se pravidelně osobně hlásil. Z okolností případu je přitom zřejmé, že žalobce by s největší pravděpodobností byl na této adrese k zastižení pro správní orgán pro další kroky v řízení, neboť právě na této adrese jej zastihla cizinecká policie pro provedení pobytové kontroly. Nelze přitom přehlédnout, že žalobce se již v té době nacházel dlouhodobě v pobytové překerní situaci, které si byl vědom, a pokud by tedy jeho záměrem skutečně bylo se správními orgány skrývat, nepochybně by tak již učinil.
8. Žalobce dále uvádí, že alternativou k zajištění v omezení osobní svobody žadatele je také pobyt v otevřeném pobytovém středisku v průběhu řízení o mezinárodní ochrany. Správní orgán se však v napadeném rozhodnutí vůbec nezabývá možností uplatnit toto zvláštní opatření, jako jednou z podmínek vydání rozhodnutí o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu. Nicméně v případě, že by žalobce bydlel v pobytovém středisku, byl by tak plně k dispozici správnímu orgánu pro řízení o mezinárodní ochraně. Navíc se žalobce domnívá, že samotný neoprávněný pobyt nemůže být beze všeho považován za hlavní argument, který by odůvodnil jeho izolaci od společnosti. Opatření správního orgánu spočívající v zbavení osobní svobody do 20. 9. 2021 je nepřiměřené účelu, který sleduje.
9. Z napadeného rozhodnutí pouze vyplývá, že „ze všech těchto důvodů shledává správní orgán uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu za neúčinné“, přičemž těmito důvody označil předchozí jednání žalobce na území České republiky, aniž by se ovšem fakticky zabíral, resp. vypořádal se skutečností, že žalobce má možnost být ubytován na výše uvedené adrese a před správními orgány se nijak neskryval. Skutečnost, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně, sama o sobě nepostačuje jako argument pro nemožnost využití zvláštních opatření, pokud žalovaný zároveň nezohledňuje, že žalobce byl na uvedené adrese pro správní orgány k zastižení a se správními orgány spolupracuje. Skutečnost, že „jmenovaný není v ČR rovněž nikde hlášen k pobytu“ nepostačuje jako argument, kvůli kterému nelze využít zvláštní opatření, neboť jde o faktickou možnost být někde ubytován, nikoliv o formální hledisko toho, zda je žalobce oficiálně hlášen na nějaké adrese. Navíc z okolností případu je zřejmé, že adresa žalobce byla cizinecké policii známa.
10. Žalobce zdůrazňuje, že institut zajištění je přitom nutno vnímat jako prostředek ultima ratio, kdy je jasné, že není možné uložit mírnější opatření. Jeho obsahem je omezení svobody cizince proto, aby nebyl mařen účel správního vyhoštění. Osobní svoboda je v Listině základních práv a svobod řazena do Hlavy druhé, Oddílu prvního, Základní lidská práva a svobody, co se týká systematického výkladu Listiny, je uvedena bezprostředně po způsobilosti každého mít práva, práva na život, na ochranu soukromí a nedotknutost osoby, v článku 8. Není třeba tedy nikterak zdůrazňovat, o jak podstatné základní lidské právo se jedná. Neplatí sice, že by bylo snad neomezitelné, ale případné omezení nesmí tato podle článku 4 odst. 4 být zneužívána k jiným účelům a musí být vždy šetřeno podstaty a smyslu základních práv a svobod. Zajištění tedy představuje mimořádný a krajní prostředek, kterým žalovaný zasahuje do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu, přičemž vzhledem k charakteru zajištění, by mělo být rozhodnutí o zajištění vyčerpávajícím způsobem zdůvodněno. Jak to vyplývá ze znění ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (...nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření), institut zajištění má Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

fakultativní charakter a je nepřípustné, je-li účelu zajištění možné dosáhnout mírnějšími a hospodárnějšími prostředky. V rozhodnutí o zajištění je navíc podstatná ta část odůvodnění, která v případě cizince osvětluje konkrétní úvahy a konkrétní důvody, pro které je jeho základního práva zasaženo. Odůvodnění rozhodnutí o zajištění by v žádném případě nemělo být pouze formálním úkonem s obecným odůvodněním, ale mělo by vždy odpovídat konkrétnímu případu. Tak se v případě žalobce dle jeho názoru nestalo.

11. Žalobce namítá, že v rozhodnutí správní orgán zmiňuje jenom skutečnosti, které svědčí v jeho neprospěch a úplně opomíná vzít v potaz skutečnosti, které svědčí v prospěch žalobce (stálá adresa, na které je k dispozici, spolupráce se správními orgány, snaha vyřídit si cestovní doklad.) Pokud tedy žalovaný uvádí, že *„existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat“*, není v rozhodnutí jakkoliv patrné, z čeho žalovaný tento předpoklad usuzuje, když tak žalobce dosud jednoznačně nečinil. Žalobce v celém rozhodnutí nenašel jakoukoliv zmínku či náznak toho, o co žalovaný správní orgán tuto svou myšlenku opírá. Naopak je zřejmé, že žalobce aktivně podniká kroky k vyřešení své pobytové situace a případnému návratu, když si například přes ambasádu X vyřídil náhradní cestovní doklad, když spolupracuje se správními orgány a když se před nimi nijak neskrývá. Dále žalobce poukazuje na skutečnost, že žalovaný správní orgán jenom rekapituluje pobytovou historii žalobce a konstatuje, že v jeho případě nemohou být účinně uplatněna mírnější donucovací opatření, aniž by svou úvahu podpořil dostatečnou argumentací, proč by k naplnění účelu zajištění nepostačovalo užití zvláštních opatření. Správní orgán žalobce v řízení o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců ani nevyslechl, omezil se na zjištění policie v řízení o zajištění, které ale plní jiný účel, než je omezení osobní svobody žadatele o mezinárodní ochranu. Žalovaný tak ani neučinil kroky nezbytné k zjištění skutečného stavu věci.
12. Žalobce tak uzavírá, že v jeho případě se žalovaný správní orgán zabýval použitím mírnějších opatření pouze zcela formálně bez jakéhokoliv náležitého odůvodnění, což je v nesouladu nejen s obecnými ustanoveními správního řádu týkající se odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, ale především v nesouladu se samotnou podstatou odůvodnění omezení osobní svobody, což by mělo být tou nejdůležitější částí rozhodnutí.
13. Pokud se jedná o podmínku druhou, tedy existenci oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, uvádí žalobce následující:
14. Žalobce se domnívá, že zde ze strany správního orgánu došlo k překročení mezi správního uvážení. Za prvé, žalovaný dovozuje existenci oprávněných důvodů pouze na základě informací, které si opatřil ze spisové dokumentace příslušné složky Policie ČR. Jinými slovy žalovaný vychází jenom z důvodů, na základě kterých byl žalobce předchozím rozhodnutím o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný tak pochybil již procesně, když s žalobcem neprovedl řádný pohovor v jeho věci. Za druhé, v napadeném rozhodnutí žalovaný svou argumentaci o existenci oprávněných důvodů, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, opírá pouze o skutečnost, že se žalobce na území ČR zdržoval neoprávněně a dále o skutečnost, že nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žalobce se domnívá, že výše uvedené okolnosti nemohou být samy o sobě považovány za dostatečný důvod k domněnce, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

15. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále uvádí, že „*nevyplýnulo naprosto nic, co by jmenované bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu*“. Žalobce k tomu uvádí, že neexistuje jakákoliv povinnost o mezinárodní ochranu žádat okamžitě při vstupu do České republiky, příp. někdy „dříve“, ale žádost může být podána fakticky kdykoliv, pokud objektivně existují důvody pro její podání. Tomu odpovídá např.: úryvek z rozsudku Krajského soudu v Plzni, č. j. 60 Az 62/2019-44 ze dne 9. 4. 2020, kde je konkrétně uvedeno: „*V rozhodovací praxi žalovaného i správních soudů se setrvale objevuje názor, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového (tak zejména rozsudky NSS, č. j. 2 Azs 423/2004-81 ze dne 20. 10. 2005 a č. j. 2 Azs 137/2005-51 ze dne 9. 2. 2006). Jde o názor nesprávný. Povinnost jednotlivce podat žádost o mezinárodní ochranu bezprostředně může existovat pouze, pokud by byla stanovena zákonem nebo mezinárodní smlouvou nebo byla stanovena na jejich základě (čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Takovou povinnost tedy nelze stanovit judikatorně [srov. Nález sp. zn. IV. ÚS 1146/16 ze dne 20. 6. 2017 /N 101/85 SbNU 679)]l. Žalovaným citovaná rozhodnutí neidentifikují žádné ustanovení právního předpisu, z něhož by tato povinnost měla vyplývat. Neidentifikuje je ani žalovaný a nyní rozhodujícímu soudu známa nejsou. Nelze tedy než dospět k závěru, že taková povinnost neexistuje. Byla by ostatně jen obtížně slučitelná s mezinárodněprávní definicí uprchlíka, která je objektivní, a tedy nezávislá na podání žádosti (srov. čl. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků ve znění jejího čl. 1 odst. 2 jejího protokolu z 31. ledna 1967, publ. Pod č. 208/1993 Sb.), i stávajícím výkladem pojmu „přicházet přímo“ podle čl. 31 odst. 1 této úmluvy. Časovou prodlevu mezi opuštěním země původu a žádostí o mezinárodní ochranu však lze brát v potaz při hodnocení věrohodnosti azylového příběhu (tak rozsudek NSS, č. j. 3 Azs 119/2004-50 ze dne 13. 1. 2005.“ (důraz doplněn).*
16. Žalobce uvádí, že skutečnost, že na území ČR pobývá neoprávněně, není sama o sobě ještě dostatečným důkazem proto, že jeho žádost o mezinárodní ochranu byla podána účelově a tento argument nelze považovat za přesvědčivý. Žalobce dále uvádí, že pokud by skutečně měla podaná žádost pouze za účelem vyhnout se správnímu vyhoštění, byla by taková žádost správním orgánem jistě vyhodnocena jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu. To se ovšem až do dnešního dne nestalo. Lze tedy předpokládat, že bude o této žádosti žalovaný rozhodovat ve smyslu § 12 - § 14a zákona o azylu. Rozhodnutí žalovaného je tak zatíženo vnitřními rozpory, když na jednu stranu uvádí, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze za účelem vyhnout se správnímu vyhoštění, ale zároveň pro tuto skutečnost žádost dosud nebyla vyhodnocena jako zjevně nedůvodná.
17. Závěrem si žalobce dovoluje upozornit na nepřezkoumatelnost rozhodnutí ve vztahu k výroku o délce trvání zajištění:
18. V neposlední řadě žalobce poukazuje na délku trvání zajištění, a to až do 20. 9. 2021, s tím, že žalovaný uvádí, že v případě žalobce lze předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve lhůtě 110 dní. Neuvedl, však na základě jakých podkladů bude rozhodovat v téměř maximální možné době, kterou lze využít. Délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců by neměla být využívána paušálně, ale měla by zodpovídat individuálním okolnostem případu. Což v odůvodnění správního orgánu chybí a omezuje se jenom na konstatování délky rozhodování spolu s možností případného podání žaloby a doby doručování dokumentů v rámci soudního řízení. Žalobce vzhledem na předchozí

závěry zásadně nesouhlasí se setrváním v zařízení v průběhu řízení o mezinárodní ochraně, kde je fakticky zbaven osobní svobody.

19. Žalobce zdůrazňuje, že z rozhodnutí nicméně musí být zřejmé, jak dlouho je žadatele o azyl nezbytné držet v zařízení pro zajištění cizinců s ohledem na dosažení sledovaného cíle nikoliv jak dlouho je to maximálně možné. Délka trvání zajištění na 110 dnů tak není z pohledu žalobce přiměřená a budí dojem účelovosti. Žalobce dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Azs 251/2015 – 66 ze dne 9. 12. 2015, který zdůrazňuje: *„Vymezení konkrétní doby trvání povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, je věcí správního uvážení ministerstva. Proto musí být z rozhodnutí seznatelné, na základě jakých konkrétních úvah, s přihlédnutím ke specifickým a okolnostem konkrétního případu, ministerstvo tuto dobu stanovilo.“*
20. V souvislosti s výše uvedeným žalobce zdůrazňuje, že žalovaný správní orgán pouze obecně zhodnotil délku trvání řízení o mezinárodní ochraně. Žalobce se v kontextu výše uvedeného domnívá, že se žalovaný zhodnocení toho, zda jsou skutečně splněny zákonné předpoklady pro vydání napadeného rozhodnutí splněny, nevěnoval dostatečným způsobem. Žalobce je nucen znovu zdůraznit závažnost zde aplikovaného institutu, kdy v případě tak závažného zásahu, jakým je faktické zbavení osobní svobody, ke kterému zda bezesporu dochází, je nezbytné postupovat velmi pečlivě a odůvodnění rozhodnutí se věnovat velmi podrobně. I z tohoto důvodu by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno také pro jeho nepřezkoumatelnost.
21. Žalobce proto shrnuje, že se domnívá, že napadené rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění, jak jej vyžaduje § 68 odst. 1 správního řádu. Dle tohoto ustanovení je správní orgán povinen uvést důvody výroků, podklady pro jejich vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení. Namísto toho zde však žalovaný pouze rekapituluje informace získané ze spisového materiálu příslušných složek Policie ČR a v odstavcích poskytuje velice stručnou argumentaci, což však nelze považovat za odůvodnění splňující nároky kladené zmíněným ustanovením správního řádu. Zejména však je třeba zásadně nesouhlasit se způsobem, jak správní orgán při rozhodování postupoval, či spíše nepostupoval vzhledem k okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu) a s ohledem na to, aby řešení odpovídalo veřejnému zájmu a vycházelo ze skutečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu). To hlavní, co správní orgán v řízení hodnotil, je skutečnost protiprávního jednání žalobce spočívající v pobytu na území ČR bez pobytového oprávnění. Ovšem okolnosti ostatní, snaha vyřídit si cestovní doklad, skutečnost, že se žalobce před správními orgány nijak neskrýval, skutečnost, že má na území adresu, na které v minulosti byl pro správní orgány k zastižení, v rozhodnutí zjevně nevzal správní orgán dostatečně v úvahu. Zde je na místě připomenout, že nutnost zohlednit veškeré skutečnosti stanoví nejen ustanovení správního řádu, ale i tzv. návratová směrnice (Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008) v preambuli v bodě 6. Zde se doslova uvádí, že členské státy mají zohlednit jiné skutečnosti než je neoprávněný pobyt cizince. To se v napadeném rozhodnutí nestalo. Dle názoru žalobce by tedy s ohledem na výše uvedené mělo být napadené rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost zrušeno.
22. Žalovaný s žalobou nesouhlasí, neboť má za to, že se namítaných porušení zákonných ustanovení během rozhodování nedopustil a je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly.
Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

23. Žalovaný ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
24. Žalovaný na úvod konstatuje, že dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu v přijímacím středisku nebo v ZZC, pokud nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, jestliže byla žádost podána v ZZC a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl žádost podat dříve.
25. Žalovaný z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR dle § 87 odst. 1 zákona o azylu, zjistil, že výše jmenovaný byl rozhodnutím správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Pardubice (dále jen OPKPE Pardubice), č. j. KRPE-38000-25/ČJ-2021-170022-SV ze dne 26. 5. 2021, zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění (dále též zákon o pobytu cizinců), a umístěn do ZCC Balková za účelem realizace správního vyhoštění.
26. Důvodem zajištění byla skutečnost, že žalobce dne 25. 5. 2021 při pobytové kontrole na adrese X předložil cestovní doklad X, ve kterém nebylo žádné vízum ani jiné povolení k pobytu. Následně bylo zjištěno, že žalobce je veden v systému SIS jako osoba, které nelze umožnit vstup do Schengenského prostoru a rovněž je veden v systému ENO jako nežádoucí osoba od 29. 10. 2020 do 29. 12. 2025.
27. K tvrzení žalobce v žalobě ohledně toho, že si vyřídil cestovní doklad, žalovaný uvádí, že tak učinil v roce 2020 poté, co se údajně rozešel s přítelkyní a chtěl se vrátit zpět do vlasti. Žalobce přitom ztratil cestovní doklad už v roce 2006 a po celou tu dobu nedisponoval platným dokladem ani oprávněním k pobytu. S žalobcem bylo rovněž vedeno několik řízení o správním vyhoštění. Žalobce přesto pobýval na území ČR bez oprávněného pobytu a zároveň nevycestoval ve stanovené lhůtě, čímž opakovaně maří výkon úředního rozhodnutí.
28. Co se týká námitky uvedené v žalobě, která se zabývá stanovenou délkou doby zajištění žalobce, žalovaný k tomu uvádí, že se touto problematikou zabýval na str. 4 rozhodnutí.
29. Je třeba také uvést, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v unesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, konstatoval, že : „[...] v případech, kdy bude již v době rozhodování správního orgánu o zajištění cizince zřejmé či pravděpodobné, že účel zajištění, tj. správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince, nebude moci být realizován, nebylo by možné zbavení či omezení osobní svobody cizince považovat za souladné s ústavním pořádkem, s mezinárodními závazky ČR v oblasti ochrany základních práv a podle současného právního stavu ani s citovanými ustnoveními návratové směrnice. [...] Lze tedy uzavřít, že správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince přede rozhodnutím o zajištění cizince předběžně Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

posoudit a, jak již konstatoval první senát v citovaném rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 – 61, publikovaném pod č. 1850/2009 Sb. NSS, učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné“ (bod 24 a 27).

30. *Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[t]aková úvaha správního orgánu tedy bude nezbytná např. v případě, kdy jako posuzované věci budou správnímu orgánu již v době rozhodování o zajištění cizince známy skutečnosti, pro něž by důsledkem správního vyhoštění nebo i pouhého předání, resp. nuceného vycestování cizince mohl být nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života [...]“ (bod 28). „Pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince“ (bod 31).*
31. *Ze skutečnosti uvedenými žalobcem v protokolu nevyplývá, že jeho hlavním záměrem bylo podat žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný dodává, že v současné době je se žalobcem vedeno řízení o jeho druhé žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podal dne 2. června 2021.*
32. *Pro řízení o žalobě odkazuje žalovaný na spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný má za to, že postupoval v souladu s právními předpisy. Námitky uvedené v žalobě shledává žalovaný správní orgán jako nedůvodné.*
33. *Žalobu soud neshledal důvodnou.*
34. *Soud postupoval v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., a proto v dané věci nebylo nařízeno jednání.*
35. *Žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaný se vůbec nezabýval žádnou jinou alternativou např.: možnosti přemístění do pobytového střediska či hlášeného místa pobytu a naopak se uchýlil k *ultima ratio*, čímž bylo zajištění, přestože má žalobce na území České republiky stálou adresu, na níž byl při pobytové kontrole dne 25. 5. 2021 zajištěn, přičemž se jednalo o adresu: X. Uvedená adresa však byla zmíněna v rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 26. května 2021, č. j. KRPE-38000-25/ČJ-2021-170022-SV, v němž bylo uvedeno, že „Účastník řízení do protokolu o podání vysvětlení uvedl, že rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie na dobu 5 let si osobně převzal na pracovišti cizinecké policie v Pardubicích. Skutečnosti, které rozhodnutí o vyhoštění obsahuje, potvrzuje. Od okamžiku, co si v Pardubicích převzal na policii rozhodnutí o vyhoštění a výjezdní příkaz, tak odjel zpět do X, kde se dlouhodobě zdržuje a bydlí v bytě, který patří jeho bývalé vientamské přítelkyni. On sám nemá na území České republiky jinou možnost bydlení ani zajištění prostředků na jeho pobyt zde, s tím mu pomáhá bývalá přítelkyně. Neví však, jak dlouho to bude možné. V době řízení o vyhoštění měl náhradní cestovní doklad X, který mu v červnu 2020 vydala ambasáda X v Praze s platností do 29. 12. 2020. Do tohoto dokladu mu policie při vydání rozhodnutí o vyhoštění vylepila výjezdní příkaz, kterým ustanovila že z České republiky musí vycestovat nejpozději 27. 12. 2020. V návratu do X nic nebrání, pouze mu jej komplikuje pandemie koronaviru. Někdy v říjnu 2020 podal prostřednictvím kamaráda žádost na ambasádu X v Praze o zajištění a prodej letenky do X, protože letenky prodává pouze tato ambasáda. Na tuto letenku měl tomuto kamarádovi složit finanční zálohu. Protože kamarádovi zálohu na letenku nedal, kamarád mu přestal letenku Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.*

zařizovat. Jelikož do konce listopadu letenku neměl, rozhodl se, že požádá ambasádu o prodloužení náhradního cestovního dokladu. Za tímto účelem oslovil dalšího známého. Bylo mu řečeno, že náhradní cestovní doklad prodloužit nelze a tak mu známý zařídil a ambasáda vydala nový cestovní pas X, který mu známý doručil v dubnu 2021. Nic dalšího pro své vycestování z České republiky neudělal, žádnou státní ani nestátní organizaci nekontaktoval, aby mu s vycestováním pomohla. Nyní doufá, že tak učiní policie...”

36. Žalobce permanentně argumentuje tím, mu nebylo umožněno pobývat buďto v pobytovém středisku anebo na adrese bývalé přítelkyně a žalovaný se dostatečně nevypořádal s touto skutečností, což však odporuje skutkovým zjištěným, neboť žalobce nemá, kde pobývat, rozhodnutí o správním vyhoštění si vyzvedl osobně a následně nevycestoval v rozhodném období do X z finančního důvodu, jelikož neměl na zaplacení letenky. Rovněž v rámci protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl při otázce: „Proč jste tedy nevycestoval,“ „Nechtělo se mi opustit ČR.“ Při sdělení důvodu o udělení mezinárodní ochrany v České republice žalobce uvedl, že: „Při vyřizování cestovních dokladů na X ambasádě, jsem měl problém, mám plné zuby úřadů. Mám dost i úřadů ve X.“ Dále při otázce proč požádal o mezinárodní ochranu v České republice až nyní po zadržení policie, uvedl, že měl problém s ambasádou a na ambasádě měl zažádáno, aby se mohl vrátit a mezitím ho zadržela policie.
37. Soud tedy shledává rozpor ve skutkových zjištěních, neboť žalobce v žalobě uvedl, že „žalovaný tak pochybil již procesně, když s žalobcem neprovedl řádný pohovor v jeho věci,“ jeho výrok však odporuje obsahu spisového materiálu, který soud od žalovaného obdržel a z něhož je znatelné, že žalobce výličil rozhodné skutečnosti, jež ho vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ačkoliv žalobce poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni, č. j. 60 Az 62/2019-44 ze dne 9. 4. 2020, v němž se stručně řečeno uvádí, že „žádost o azyl není nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost...“, je soudu znám nejen z permanentního uvádění v žalobách žalobci týkajícího se soudního přezkumu neudělení mezinárodní ochrany, nýbrž i z důvodu římskoprávního zásady *iura novit curia*.
38. Nicméně vzhledem k tomu, co žalobce uváděl v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a rovněž ze spisového materiálu, je pregnantní, že žalobce neuvedl jediný relevantní důvod, na jehož základě by bylo nutno usoudit, že žalovaný pochybil, neboť azylové řízení je samosobně specifickým institutem a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu, čímž soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94 v němž se uvádí, že: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v ČR, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“ Soud nesouhlasí s námitkou žalobce, který v žalobě uvedl, že „rozhodnutí žalovaného je tak zatíženo vnitřními rozpory, když na jednu stranu uvádí, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze za účelem vyhnutí se správnímu vyhoštění, ale zároveň pro tuto skutečnost žádost dosud nebyla vyhodnocena jako zjevně nedůvodná.“ Žalobce by rovněž mohl shledat, že se žalovaný dostatečně nezabýval danou žádostí a uchýlil by se

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

k tomu, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti pro její zjevnou nedůvodnost by vydal nejpozději ve lhůtě 90 dnů ode dne poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 27 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu.

39. Žalobce uvedl, že shledává pochybení ve správním uvážení, neboť v jeho případě došlo k naplnění pouze jedné z podmínek, kvůli níž, nelze uplatnit zvláštní opatření, čímž byla žádost o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců. Námitka však odporuje spisovému materiálu - protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť žalobce sdělil, že jakmile se dostal do zařízení pro zajištění cizinců, tak podal žádost o mezinárodní ochranu, jelikož si rozmyslel svůj návrat do X. Neopominutelným faktem je rovněž skutečnost, že žalobce zde pobýval na území České republiky na základě dlouhodobého pobytu od roku 1989 do roku 2000, přičemž o udělení mezinárodní ochrany rovněž na území České republiky žádal v roce 2002, tudíž se jedná již o opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. Příčinou ukončení pobytu bylo dle slov žalobce vypršení termínu na prodloužení, neboť nedisponoval finálními prostředky.
40. Co se týče námítky žalobce spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ve vztahu k výroku o délce trvání zajištění s tím, že žalobce odkázal na výrok v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, sp. zn. 7 Azs 251/2015-66, neboť dle jeho slov *„délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců by neměla být využívána paušálně, ale měla by zodpovídat individuálním okolnostem případu,“* soud rovněž odkazuje na rozhodnutí žalovaného na str. 4., jelikož dle mínění soudu se žalovaný dostatečně vypořádal s individuálními okolnostmi žalobcova případu, a kvituje s výroky, jež žalovaný uvedl v rozhodnutí týkajícího se toho, že *„správní orgán považuje podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného za účelové, s ohledem na znění zákona o azylu nebude na žádost o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného aplikovat ustanovení § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu. Dle tohoto zákonného ustanovení totiž lze zamítnout žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou jedině v případě, že žadatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Dle ustálené judikatury krajských soudů i NSS by mohla být žádost zamítnuta podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu výhradně tehdy, pokud žadatel by jako jediný důvod své žádosti uvedl právě snahu vyhnout se realizaci vyhoštění, vydání nebo předání či je zdržet. Vzhledem k tomu, že jmenovaný může ve své žádosti o mezinárodní ochranu uvést i jiné důvody, nelze v tuto chvíli vyloučit, že jeho žádost bude nezbytné posuzovat standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14 a i § 14b zákona o azylu. Zároveň však lze v případě jmenovaného předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve lhůtě 90-ti dní, tedy přibližně v polovině standardní zákonem stanovené šestiměsíční lhůty pro vydání rozhodnutí. Vzhledem k tomu a ke skutečnosti, že případná podaná žaloba proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany má téměř ve všech případech ze zákona odkladný účinek, je správní orgán povinen při stanovení maximální lhůty zajištění žadatele prodloužit tuto dobu o dalších 15 dní na podání případné žaloby. Společně s 5denní průměrnou lhůtou na doručování dokumentů v rámci soudního řízení pak činí celková maximální lhůta pro zajištění výše jmenovaného v současné době 110 dnů. Při dodatečném zjištění skutečností majících vliv na průběh řízení ve věcech mezinárodní ochrany, včetně typu konečného rozhodnutí, přistoupí správní orgán k rozhodnutí o prodloužení stanovené doby zajištění, samozřejmě maximálně na zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů...“* Sám žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na usnesení

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb., které dostatečně podporuje úsudek žalovaného při vypořádání se s individuálními okolnostmi a případnými bránícími překážkami žalobcova případu.

41. Námitky žalobce spočívající ve snaze vyřídit si cestovní doklad, rovněž uvedení adresy, na které byl k zastižení, jsou liché, neboť žalobce nemá, kde jinde pobývat a navíc sám měl snahu vyřídit si cestovní doklad a vrátit se do X, neboť bylo rozhodnuto o jeho vyhoštění. Veškerá tvrzení, které žalobce uvedl v žalobě, jsou rozporná vzhledem ke zjištěným skutečnostem a rovněž tvrzením, jež uvedl žalobce v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
42. Soud odmítá námitku žalobce a neshledává v postupu žalovaného pochybení týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu dle ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) ve spojení s ustanovením § 2 odst. 1 a 4 správního řádu, neboť rozhodnutí žalovaného je v souladu se zjištěnými okolnostmi daného případu a tudíž *secundum et intra legem*. Dále má soud rovněž za prokázané, že žalovaný postupoval v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu a dle ustanovení § 47 zákona o azylu. Soud neshledal, že by žalovaný pochybil a dostatečně se nevypořádal s námitkami žalobce, které uvedl v žalobě.
43. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a správním řádem. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl dostatečné úvahy, kterými se při svém rozhodování řídil a rozhodnutí lze považovat za zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
44. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 13. července 2021

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.